

זמני שבת קודש

הדלקת נרות	מוצאי שבת	רבנו תם
16:17	17:17	17:41
16:16	17:21	17:46
16:15	17:15	17:39

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

חסד ורק חסד

היה זה בהיכלה של ישיבה, המשמשת גם כחדר שיעורים. מדי יום, בין תום סדר הלימוד המשותף לכל בני הישיבה ועד לתחילתו של השיעור נערכת הפסקה קטנה, עד שהתלמידים מסתדרים במקומותיהם מחדש. אחד מתלמידי הישיבה חמל על הדקות האובדות בהפסקה הקטנה הזו, והחזיק בכיסו ספר משניות קטן, מתוכו למד מדי יום בהפסקה הזעירה הזו...

לחבריו זה לא היה נראה משמעותי, איש לא ייחס לכך חשיבות גדולה מדי. הן ההפסקה כה קטנה, מה כבר אפשר להספיק בה? אלא שבסוף השנה, למרבה הפלא, התברר שאותו תלמיד סיים ששה סדרי משנה! הוא סיים לימוד ש"ס משניות, בהפסקות הקטנות שבין סדר הלימוד לשיעור!

סיפור נפלא זה, אותו שמעתי מרבו של התלמיד, מוכיח עד כמה חמש דקות הן גורליות, השפעתן עצומה. הנה כי כן, הבחור הזה שאיש בתחילה לא ייחס חשיבות למשניות הקטנות שבכיסו - זכה לערוך סיום על ש"ס משניות, בחמש דקות!

המתנה הגדולה ביותר לה זוכה האדם, משאב טבע נדיר וייחודי שכולנו זקוקים לו כאוויר לנשימה, היא דווקא אותה מתנה שניתן לאבדה בקלות, ברגע של חוסר תשומת לב או איבוד מיקוד. זו מתנה יקרה, וכגודל יוקרתה - גודל חמקמקותה...

למתנה הזו קוראים 'זמן'. זמן - הוא המסגרת בתוכה כולנו פועלים, מסגרת של שנים, חודשים שבועות וימים, שמחולקים לשעות, דקות, שניות ורגעים. רגע לרגע מצטרף, שניה ועוד שניה חולפת, דקה ועוד דקה עוברת, והנה עברה לה שעה, ועוד שעה, ועוד שעה. ובחלוף 24 מעברים כאלה עבר יום שלם, יום שלא יחזור. כש-365 יום כאלה עוברים חולפת שנה, וכש-120 שנים כאלה עוברים - הכל כבר היסטוריה... (הרב אשר קובלסקי)

הרה"ג דניאל זר שליט"א ראש הישיבה המוסדות

הבריאה צועקת ה'

עם מעט התבוננות בבריאה זוכים לראות את הקב"ה בכל מקום בעולם

יתברך ברא את הכל, השמים והארץ וכל הגלאקסיות האדירות, את הארץ וכל אשר בה, מהדומם ועד המדבר, כל הבריאה כולה הוא עשה עושה ויעשה, הוא ברא את המלאכים השרפים השכלים הנבדלים אשר אין לנו יכולת להשיג קדושתם ונוראותם. הכל עשה בששת ימים.

אבל כתוב בנפש החיים, שיש הבדל בין בריאתו של ה' יתברך בעולם, לבין נגד העושה שלחן. נגד העושה שלחן לאחר שכבר גמר את השלחן אין קשר בינו לבין השלחן, גם כשהנגר ימות השלחן ימשיך לעבוד, שלחן עם אבא מדור סבא. הקב"ה ברא את העולם, הוא מהווה את העולם כל העת, בכל רגע, כל הקיום של העולם יש מאין אינו מובן מאליו, הקב"ה מהווה את הבריאה ומקיים אותה, אם לא שהקב"ה יחדש בטובו בכל יום מעשה בראשית, מי יקיים את העולם? איך דבר יכול להתקיים לבד אם לא שהבורא ית' מהווה אותו?!

עושה שלום ובורא את הכל, הקב"ה משגיח על הבריאה ומהווה אותה בכל רגע, אם אין הקב"ה מהווה את העולם שוב לא היה העולם קיים.

ובמה העולם מתקיים? "אם לא בריתי יומם ולילה חוקות שמים וארץ לא שמת", על ידי לימוד התורה וקיום המצוות העולם מתקיים, ה' יתברך מקיים את הבריאה רק על ידי לימוד התורה שהיא התכנית של הבריאה והיא המקיימת את העולם.

בראשית ברא אלוקים, ולא אמר אלוקים ברא בראשית - מפרשים צדיקים: על ידי התבוננות ב"בראשית ברא", בבריאה תגיע לידיעת האלוקים. אלפי מדענים הגיעו לאמונה באמצעות המדע, צריכים להיות אין ספור מיליארדים של מקרים כדי שתתכן הסתברות של מקרה, כל חוקי ההסתברות אינם מאפשרים רעיון אחר מלבד רעיון הבריאה ברצונו יתברך. ואמר מדען אחד, לומר שהעולם נברא במקרה דומה למי שאומר שסופת טורנדו עברה במגרש גרוטאות והשאירה אחריה ג'מבו מבריק מוכן להמראה...

"מה רבו מעשיך ה' כולם בחכמה עשית" - יש כאן הדגשה כולם בחכמה עשית, מה ההדגשה "כולם"?

הבריאה הזו הכל כך מחושבת ומושלמת מתוכננת ומסודרת, הבריאה שברא הקב"ה מלאה עומק לפנינו מעומק, שנים חוקרים מדענים מוכשרים וגאונים את עינו של הזבוב, את צבעיו של הטווס, חוקרים את המוח ואת העין, פלאי פלאים! מי שמתבונן בחכמת הקב"ה

בבריאה יכול להשתגע מאהבת ה'! אומר דוד המלך ע"ה, בכל הבריאה כולה אין דבר דפקט, כולם בחכמה עשית, מילארדי יצורים, אלף סוגי צפרדעים עשרות אלפי סוגי דגים, ויש מי שחושב שכזה דבר מושלם יכול לבוא במקרה?! על ידי פיצוץ מסתורי?! מכל פיצוץ יצא צורה אחרת? פיל? קרנף?

יש בסביון וילות, סוסי פוני, בריכות דגים, מזרקות יפות. שאלו משהו מי עשה את זה והוא יגיד זרקתי רימון וזה יצא... פיצוץ עשה זאת?! הבה נתבונן בפירות הצומחים על העצים, כמה מרובה חכמת הבורא ית' וחסדיו על העצים היפים והפירות הטעימים והנאים. רימונים תאנים ענבים ותפוחים, ועוד אלפי סוגים. האדמה לא מוציאה משהו חדש, כל הזמן אותו דבר, לא נמאס לה?

מה שהיה הוא שיהיה ואין כל חדש תחת השמש, מה שברא הקב"ה בעולם יש ומה שאין אין. נגמר חומר הנפץ באדמה? אין עוד צורות חדשות? יבואו מדענים ויאמרו, עוד כמה שנים יתנגשו גלאקסיות זו בזו וייצרו לנו עוד אלפי סוגי פילים ופרפרים? **אדם מוכן לומר את כל השטויות שבעולם, העיקר שלא לומר בורא עולם, כי אם אומר בורא עולם זה מחייב אותנו!**

שימו לב, יש גלאקסיות אדירות, מיליונים של גלאקסיות, ובכל אחד מהם מיליארדי כוכבים, ויש מרחק ביניהם מיליארד שנות אור, וכמה זו שנת אור? מהירות האור בשניה היא כ-300,000 ק"מ בשניה כלומר שבע וחצי פעמים היקף של כדור הארץ, תכפילו בשנה! יש כוכבים שהם פי 500 מכדור הארץ, ואין שום תאונת דרכים בכוכבים! מרחק השמש מכדור הארץ 150 מיליון ק"מ החום שלה 15 מיליון מעלות! הקוטר שלה מיליון ומאתיים אלף ק"מ פי 170 מכדור הארץ, אם הייתה השמש קצת יותר קרובה היינו כלונו לפידי אש, אם הייתה מעט יותר רחוקה היינו גבישי קרח! אנחנו נושמים חמצן ופולטים פחמן, הצמחים להפך, נושמים פחמן ופולטים חמצן. איזה תיאום נפלא! הפיצוץ דייק בכזה דיוק מקסימלי!

אין אדם בר דעת יכול לקבל דברים בטלים שטויות והבלים, אין אדם לא מבין מעצמו שיש בורא לעולם! איזה בריאה נפלאה! מי שמתבונן על הבריאה יכול לזכות לאמונה שלמה בבורא עולם! שבת שלום.

מתוך דרשתו השבועית של הרה"ג דניאל זר שליט"א המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

ההקדשה השבועית

הצנים הם אומם לתקיים אלפי טלמי צאנז המרשד להצלחתם או לעיני קירובם? התקשרו עכשיו: 05-04-205-01-01

לימינו
ידן חיה בת הדס יוסי בן הלן צורי בן רחל דייה בת חוה

לישיק
בנימין בן חסיה אלדד בן חוה ספיר בת עליזה לילך בת עליזה

לחובלתי
אסף בן חיה רושין בן דיה אלעד בן ענה אלדד בן ירדנה

לעילוי נשמות
שלמה בן ג'ון סילג'ית בת חנה חן בן חיה שמעון בן יילנדה יואב בן חנה

סיפור לשבת

הרב צבי נקר

כמעט שקעתי ויצאתי...

סיפור שהגיע הישר ממונסי שבניו יורק. יום שלישי, 4.20 אחר הצהריים, רוקלנד לייק שבניו יורק.

יהודה, הצעיר לבית משפחת מ', בעיצומו של טיול עם חבריו, טיול שאורגן מטעם הישיבה בה הוא לומד. שמש חמימה ממריצה את המטיילים הצעירים והם פוסעים בחבורה אחת מלוכדת במסלול שלפניהם. הנוף קסום ויפהפה, הרים בשלל גוונים וצבעים נישאים באופק ואגמים תכולים זורמים בשלווה. מצב רוחם עליו ומרומם והם מתקדמים בקצב מהיר. מדריך הטיולים צועד בראש ואחריו הנערים ומפספסים זה עם זה.

"יהודה", פונה שאול אל חברו הטוב, "תסתכל על האגם פה בצד, מה אתה אומר שנתעכב פה קצת? נשכשך קצת את הרגליים, ואחר כך נשיג את הקבוצה?"

"למה לא?" נאות יהודה, והשניים נפרדים מהקבוצה בלא שמישהו מהצוות מבחין בכך.

הם מתקרבים לאגם ושאול, חובב ההרפתקאות, מכניס רגל לתוכו. המים הצוננים מקבלים את פניו וקוראים לו להעמיק יותר. אך אז, בשבריר של שניה קורה דבר מדהים. האגם כמו פוער את פיו ומתגלה כביצה עמוקה וטובענית. שאול מתחיל לשקוע פנימה. כהרף עין הוא קולט את הסכנה בה הוא נמצא, ובלי לחשוב הרבה הוא תופס בכל כוחו ביהודה חברו שנותר בחוץ.

יום שלישי 4.10 אחר הצהריים בבית משפחת מ. שבמונסי.

הטלפון מצלצל, הרבנית מ. נענית לשיחה.

על הקו אחת מנשות קהילה.

"הרבנית", קולה מפציר ומתחנן, "אנו עורכות עוד כמה דקות מפגש לנשות הקהילה. תכננו שזו תהיה סעודת הודיה בה נאמר כולנו יחד 'נשמת כל חי'. אמנם קצת בהתראה מאוחרת, אבל רצינו לבקש שגם הרבנית תכבד אותנו בנוכחותה ותגיע. כשהרבנית נמצאת איתנו האווירה הופכת לרצינית יותר וכל המפגש נראה אחרת.

הרבנית מעיפה מבט מתלבט בכיורים העמוסים, ברצפה המלוכלכת, בתבשיל שמוכן בחציו על הכירה, ובדף המשימות שתכננה להיות ומחליטה תוך רגע קצר.

"בסדר, אבוא בעזרת ה' בעוד כמה דקות". האישה מעבר לקו מודה במילים נרגשות והן מנתקות את השיחה.

כעבור מספר דקות נכנסת הרבנית מ. אל מקום האסיפה ומתחילה כהרגלה לשאת דברי חיזוק בפני קבוצת הנשים שמולה. 4.30 רוקלנד לייק שבניו יורק.

במאמץ אדיר שאול אוזן ביהודה ומצליח להיחלץ מן הביצה, אלא שמעצמת האחווה הפתאומית יהודה נופל ונזרק אל תוך האגם. הכל היה ענין של רגעים, יהודה חש איך גופו צונח אט אט לתוך הבולען האיום הזה, הביצה כבר מכסה חלק מרגליו.

הוא הולך ושוקע, הולך ומעמיק לתוך הבוץ. באינסטינקט ראשוני הוא מנסה להוציא את הרגל, אך הביצה כמו מגנט רב עוצמה, מושכת אותו יותר ויותר והוא כבר מכוסה כולו עד מתניו בעיסה חומה ודביקה. עוד

מעט וייעלם לגמרי. תוך שניות הוא נשאב אל לועה של הביצה. יהודה מפעיל את כל כוחותיו ועושה מאמץ נואש לצאת, אך הביצה חזקה ממנו ומושכת אותו יותר ויותר.

קעת הוא כבר שקוע כולו עד צווארו בתוך הביצה.

יהודה שולח מבט נואש ואומלל לשאול, שעומד במרחק ולא יכול להצילו. מבט מתחנן שאומר 'אתה לא הולך להשאיר אותי פה, נכון?' אך שאול, אין באפשרותו לעשות כלום, והכל מתרחש בשניות ספורות.

יהודה מבין שזהו, סופו קרוב. הוא הולך להיפרד מהעולם. המחשבה שעולה בראשו היא- צריך לומר 'שמע ישראל', הוא רוצה לומר זאת אך מבין כי גם פיו מכוסה בבוץ, לכן הוא רק מכוון את מחשבתו: "שמע ישראל ה' אלוהינו...". יום שלישי 4.28 מונסי.

"הרבנית, פונה אליה אחת הנשים, "התאספנו כאן כדי לומר 'נשמת כל חי', החלטנו להודות לה' על נס שהתרחש עמנו. האם הרבנית תהיה מעוניינת להצטרף אלינו, אפילו שהרבנית לא היתה שותפה לנס שלנו?"

"וודאי", משיבה הרבנית מ. "אני רוצה לומר אתכן 'נשמת כל חי' וגם אני רוצה להודות לה' בתפילה זו."

"על מה?"

"לפני שש עשרה שנים שלח לי ה' את בני הצעיר יהודה. חיכינו לבן הזה לא מעט שנים, ואני

חושבת שלא מספיק הודיתי לה' עליו, על הבחור המקסים הזה. מתעורר בי פתאום רצון חזק להודות על המתנה הזאת שה' חנן אותי."

הנשים מחייכות בהבנה והקבוצה מתחילה לומר 'נשמת כל חי'. הרבנית אומרת בקול וכולן אחריה בהתרגשות, בשמחה, בהודיה ובהתעוררות.

יום שלישי 4.30 אחר הצהריים רוקלנד לייק. הביצה הטובענית כבר מכסה אותו לגמרי. יהודה נשאב לתוכה כאילו מישהו מושך אותו מטה מטה, היא כבר מכסה את פיו וכמעט חוסמת את נשימתו.

אך אז, הוא רואה מזוית עינו את שאול חברו נוטל מקל שהיה מונח שם באורח נס ומושיט לו. כנראה היה זה משוט של ספינה שנשכח

"האגם כמו פוער את פיו ומתגלה כביצה עמוקה וטובענית. שאול מתחיל לשקוע פנימה..."

שם בצד. יהודה נאחז במקל, ופתאום באופן שאין לו שום הסבר הגיוני יהודה מרגיש כמו על מדרגות נעות, גופו משתחרר... הוא בחוץ. בקלות עצומה הוא יוצא מן הביצה הישר אל זרועותיו של חברו. נעשה עמו נס הרבה מעבר לגדר הטבע. כדי למשות אדם השקוע בביצה דרושים לפחות

שלושה גברים חסונים, וכאן שאול הצנום הצליח למשות אותו בקלות מופלאה.

מבוהלים מן הדרמה המפחידה שעברו, עמדו שני הנערים ופרצו בצחוק ללא שליטה.

יום שלישי 9.00 בערב.

יהודה כבר בביתו, עייף ויגע לאחר הטיול. הוא יושב עם הוריו לאכול את ארוחת הערב, ומתחיל לספר להם את כל מה שקרה שם באגם האימתני, הפעם דמעות חונקות את גרונו.

"רגע", אמו מחווירה, מרוגשת, "מתי כל זה קרה? מתי הכל קרה?"

וכשיהודה עונה לה, דמעות פורצות מעיניה:

"מה? זה... זה היה בזמן ש... בזמן סעודת ההודיה. אמרתי 'נשמת כל חי' עם כל הנשים... אמרתי 'נשמת' והודיתי לה'... עליך! המלאכים הוציאו אותך משם". המילים בקושי יצאו מגרונו. "ארוממך ה' כי דיליתני... חייטני מיורדי בור."

הלכות קידוש של שבת

שאלה: האם אשה גרושה/אלמנה יכולה לברך את בניה בברכת הבנים בליל שבת?

המנהג שהבנים והבנות מנשקים ידי אביהם ואמם, והם מברכים אותם בליל שבת, ומנהג קדוש זה נזכר באחרונים לפני כ-380 שנה, ויש נוהגים לברך את הבנים קודם הקידוש, ויש נוהגים לברכם אחר הקידוש, ואין זה נחשב להפסק מאחר שזה לצורך ולוקח מעט זמן.

ובאחרונים הביאו כמה טעמים לדבר:

א. משום נפש יתירה שעל המברך ומתברך.

ב. כי אין שטן ופגע רע בשבת שיקטר על על הברכה וכו'.

ג. שאז חל השפע וראוי להמשיכו על הילדים ביחוד, שאין בכוחם להמשיך שפע במעשיהם. אבל ע"י גדול אמצעי משובח הוא, ויורד וחל ונאחז ביותר בקטנים שעדיין לא טעמו טעם חטא, ועל ידיהם הוא מתפשט יותר. אבל גם הבנים הגדולים מקבלים ברכה מאבותיהם. ונכון הוא.

ד. שמא במשך השבוע הקפידו וכעסו עליהם ובשביל שלא תבוא עליהם רעה על ידי זה, אנו מברכים אותם. (ויזהרו ההורים שלא לקלל את בניהם אפילו בשעת רוגז ומריבה, כי על ידי זה הם מזיקים לעצמם ולילדיהם).

ולפי כל הטעמים הנזכרים, אשה גרושה או אלמנה רשאית ואף רצוי שתברך את בניה.

שאלה: האם מותר לקדש בכוס חד פעמי?

הנה בדין כוס חד פעמי לקידוש נחלקו האחרונים בשני ענינים, האם יש לו שם של כלי, וגם אם נאמר שיש לו שם של כלי האם הוא כוס חשוב בשביל לקדש עליו ואינו כעין כוס פגום, שיש אחרונים שאמרו שכיון שהכוס עשוי מחומר זול ולאחר השימוש זורקים אותו, כוס זה גרוע מכוס פגום (שאם שתה ממנו מאן דהו בגמ' לקידוש) ואינו ראוי לכוס של קידוש. ועוד יש שרצו לטעון, שאינו נחשב כלי, משום שלאחר שתיה משליכים אותו.

ויש אומרים, שכיון שנעשה לשתות בו, מה בכך שהוא עשוי מדבר שמחירו זול, סוף סוף נעשה לשתיה, והלא בשעת סעודה תשמישן חשוב, שהכל שותים מהם, כאשר עינינו הרואות בסעודות גדולות. והם נחשבים כלי שכן נעשו לשם קבלה ואין בקבלתם שום ריעותא, וכן הם ראויים להתקיים. ולכן מותר לקדש עליהם. מכל מקום כתב מרן הרב עובדיה יוסף שמשום "זה אלי ואנוהו" נכון להדר לקדש על כוס של כסף וכיוצא בזה.

להלכה, כוס שעשוי מפלסטיק או מנייר עב, כשר לקדש בו קידוש היום, ומשום "זה אלי ואנוהו" התנאה לפניו במצות, טוב לקדש על כוס של כסף או זהב. (חזון עובדיה שבת ח"ב עמ' נד)

שאלה: מי שהדליק נרות בבית והוא נהנה לקדש ולסעוד בחצר האם יכול לקדש ולאכול בחצר אע"פ שאינו רואה משם את אור הנרות?

הנה נחלקו בדין זה הראשונים, שיש שאמרו שאין סעודה חשובה אלא במקום אור הנר המאיר כעין היום, מקום שהוא משתמש לאור הנר שם הוא מקדש. ולשיטתם חייב אדם לטעוד לאור הנר אע"פ שיותר טוב לו בחצר.

אמנם יש שאומרים, שהנרות לעונג נצטוו ולא לצעה, ולכן אם הוא נהנה בחצר יותר מפני האויר או מפני הזבובים מותר לאכול בחצר. ומרן רבינו יוסף קארו כתב בשלחן ערוך (סי' רעג ס"ז), יש אומרים שאין מקדשין אלא לאור הנר ויש אומרים שאין הקידוש תלוי בנר, ואם הוא נהנה בחצר יותר מפני האויר וכו' שהנרות לעונג נצטוו ולא לצעה. והכי מסתברא.

אמנם כתב מרן הרב עובדיה יוסף, אף שמרן השלחן ערוך הכריע להקל, מכל מקום טוב לחוש לדברי הפוסקים שסוברים שעיקר הסעודה תלויה בנה ובילקוט יוסף (סי' רעג הערה ז) הוסיף שיש בזה ענין על פי הסוד.

להלכה, אין הקידוש של ליל שבת תלוי במקום הדלקת הנרות, שאם הדליקו הנרות בבית, והוא נהנה לקדש ולסעוד בחצר, מפני שהאויר נוח לו יותר בחצר, או שיש יתושים וזבובים בבית, יכול לקדש ולאכול בחצר, אף על פי שאינו רואה משם את אור הנרות, כי הנרות לעונג ניתנו ולא לצעה. אבל כל שאפשר לו לקדש ולסעוד לאור נרות שבת, עדיף לעשות כן, והוא מצוה מן המובהר. (חזון עובדיה שבת ח"ב עמ' קמה)

חינוך ילדים הרב אהרן פרידמן

כללים להטלת משמעת

חילוקי דעות בין הורים – כמו בין כל שני אנשים – הם דבר לגיטימי, שאין לשללו. כבשאר עניני הבית, מותר להורים להיות חלוקים גם בנוגע לצעד הנוגע לחינוך הילדים. ברם, לשניהם יהיה קשה מאוד לחנך, אם יכוח מעין זה יתרחש לעיני הילדים.

כאשר האב מעניש את הילד והאם מביעה בקול את התנגדותה, היא מחזקת ולפעמים גם נוטעת בלב הילד את התחושה שנעשה לו עוול. כתוצאה מכך, לא רק שהעונש לא יפעל את פעולתו, אלא אף יעודד את צמיחת זרעי המרדנות. כאשר האם אינה מסכימה להיענות לבקשה מסוימת של הילד, והאב הופך עצמו לפרקליטו בפני האם, מה גם כשהוא מנהל עמה יכוח בנושא, בנוכחות הילד או בידיעתו, הדבר "פוקח את העינים" של הילד להבין שאמו אינה צודקת במה שהיא אומרת. מיותר להוסיף, שדבר זה סותר באופן מהותי את כל יסודות המשמעת בבית. על הילד לדעת, שעונש שהוטל יצא אל הפועל ומלה שנאמרה לא תשוב ריקם! (אלא אם כן מתברר שהעונש הוטל בטעות – על מעשה שלא נעשה וכיוצא בזה).

מלבד זאת, עלול להתפתח מצב שהילד ישרטט לעצמו ציוה שבו אחד ההורים משמש כ"איש הטוב" והשני כ"איש הרע". דעה כזו, תביא אותו לשאוף תמיד לרצות את ה"טוב" ולפתח רגשות שליליים כלפי ה"רע" – דבר שיפגע בחינוכו של הילד ועלול גם לחבל ביחסי ההורים, כשאחד מהם יחוש שהשני "גוזל" את הילד מחיקו.

הורים צריכים לדעת, שהם חייבים להופיע בפני הילדים כשהם מאוחדים בדעתם ומגבים זה את זה. רק תמימות דעים מצד ההורים, תלמד את הילד את הערך שעליו לייחס לדעותיהם.

חשוב לציין, שגם במקרה שאחד ההורים איבד את עשתונותו וברגע של חולשה או חרון העניש את הילד, בדבר שבמחשבה שניה לא הגיע לו – אסור להורה השני לבקר בקול את העונש. מן הראוי שילבנו את הנושא בינם לבין עצמם, שלא בנוכחות הילדים. במצב כזה, מומלץ להכניס לפעולה את הראש החושב ולהמציא פתרון יצירתי, שיאפשר לילד להינצל מן העונש בתנאי קל יחסית. מוצא של כבוד מעין זה, לא יבטל את העונש ללא סיבה. ומאידך, ידרוש מן הילד רק מחיר קל לתשלום כדי להינצל ממנו.

לדוגמא, אם ילד לא מחזיר את המשחק למקומו, וההורה המותש והעייף, מאבד עשתונותו וגוזר על הילד עונש, שלא יוכל לשחק במשחק במשך חודש ימים. לאחר מכן, כשוך חמתו, נראה לו שהפריז בחומרת העונש. במקרה זה, הוא יכול לבקש מהורה השני לשכנע את הילד לבקש סליחה ולהבטיח שמכאן והלאה הוא כבר יזהר להחזיר את המשחק למקומו. וכתגובה, יקוצר משך העונש ליום אחד בלבד.

כאן המקום להעיר על התנהגות הרסנית מאין כמוה, שהבחנתי אצל הורים שמנהלים מאבקים קשים ביניהם. לפעמים, מתוך רגשות סוערים הם מגייסים את הילדים לתוך המלחמה, בצורה זו או אחרת, והכל בניסיון לבעוט ולהכאיב לצד השנוא. דל העט מלתאר את גודל הנזק וההרס שהם מביאים בזה על ילדיהם ועל כל ביתם. אין ברצוני להרחיב על כך, אלא לציין בנוגע לנושא המשמעת, דבר שנוכחתי לדעת לא אחת: הורה המלמד את הילד שלא להישמע להורה השני ש"אינו צודק", גורם בכך שהילד יזלזל בסופו של דבר בשניהם גם יחד. זלזול של הורה בן זוגו, הוא אחד הדברים ההרסניים ביותר – גם להטלת משמעת בבית.

הכלל העולה:

הפגינה תמימות דעים בפני הילדים!

רגע חושבים

הרב אליהו רוסתמי

עושה חסד או פרייר

בנוסף לסכנה של יצחק "במשחק חוץ"! אברהם לא לוקח סיכונים הוא רוצה "משחק בית", אין חסינות לאף אחד. אדם אומר "אני אכניס אינטרנט לבית, אני חזק ולא אגלוש, אני אקנה "סמרטוטפון" ולא יקרה לי כלום", כל זה שטויות, יש כאן תורת חיים שמלמדת אותנו מה לעשות. יש כאן אנשים שהיו בגבהים, אברהם לא סומך על השחקן הראשי בעקידה, "הישמר לך פן תשיב את בני שמה", אל תספר לי סיפורים, אני יודע מהי השפעת הסביבה.

אליעזר יוצא לדרך ומתפלל להצלחת השליחות שלו, ומבקש שה' יעשה אתו חסד וכשיעמוד על עין המים "והיה הנערה אשר אומר אליה, הטי נא כדך ואשתה ואמרה שתה וגם גמליך אשקה, אותה הוכחת לעבדך ליצחק" וכו'. אדם מחפש כלה לבן שלו ועושה לה מבחן "תעשי לי קפה" ואומרת לו בבקשה תשתה והוא אומר "את הכלה שלי"! וכי כך בוחרים כלה, אלא אליעזר נתן סימן, הוא בדק את רבקה, לא רק אם יש לה לב טוב, אלא אם יש להם גם שְׂכָל עם החסד, הוא לא ביקש מים לגמלים, אלא אומר לה אני רוצה לשתות, ואם היא תגיד לי שתה וגם לגמליך אשקה, זה חסד עם מח חכם ונבון, למה?

רבקה עשתה חשבון, אם היא לוקחת מים מהבאר בכד ונותנת לאליעזר והוא ישתה חצי כד. ונשאר חצי. מה היא תעשה עם הנותר, אם היא תיקח את יתרת המים לבית הוריה אז אין לה שכל, שאיך היא נותנת להוריה את המים ששתה העבד מהם אולי הוא חולה. ואם היא תשפוך את המים בצד היא פוגעת בעבד. איך רבקה יצאה מהפלוטוטר, אמרה שתה וגם לגמליך אשאב, כדי שאת השאריות היא תתן לגמלים והעבד לא יפגע. איזה חכמה! רבקה היתה בעלת חסד עם שכל, ותורת חסד על לשונה.

הרב אליהו רוסתמי מרצה באתרנו
להרצאות נוספות בקרו באתר 'שיבת אור דוד'

מספר הגר"ל כחלון שליט"א שכל תלמיד חדש שמגיע לשיבה שלו הרב בודק אותו אם הוא שייך למחלקת מח או למחלקת לב. אם הוא שייך למחלקת מח זה עבודה קלה והוא בפנים. כמה שיחות במשרד והוא מסדר לו את החוטים בקופסא. אבל אם הוא בא עם לב פצוע, כעסן וגאותן, וכל הזמן מתלונן, אם החלון פתוח הוא מתלונן, ואם המזגן עובד הוא משתולל, ואם מישהו אומר לו מילה הוא משתגע. כאן העבודה קשה.

אברהם אבינו אומר לאליעזר "ידידי, אני לא רוצה כלה מבנות כנען שהלב שלהם רע", כי אם אל ארצי ומולדתי תלך", שם אם תבקש מילדה בת שלש כוס מים, היא תגיד לך "שתה וגם לגמליך אשאב" אני רוצה כלה עם לב גדול, אפילו אם המח שלה התעקם בארם נהרים, אין לי בעיה לעשות לה סמינר של שלושה ימים. והיא זורמת במסלול, אבל בנות כנען הלב שלהן פצוע, כשהמנוע מקולקל כל הגוף רקוב.

"ויאמר אליו העבד, אולי לא תאבה האשה ללכת אחרי אל הארץ הזאת, ההשב אשיב את בנך אל הארץ אשר יצאת משם".

"ויאמר אליו אברהם, הישמר לך פן תשיב את בני שמה".

מה הבעיה, למה אברהם פוחד שיצחק יגור עם רבקה בארם נהרים, יצחק היה בן ארבעים ושלוש שנים וקודם לכן הוא נעקד על גבי המזבח, צדיק כזה מה יש לפחד עליו.

אלא אברהם אבינו מלמד אותנו "אל תאמין בעצמך עד יום מותך", אין אדם שיכול לומר "אני מחוסן, אני אלך לארם נהרים ואעשה שם זיכוי הרבים, ואף אחד לא יקלקל אותי", אלו בדיחות באספמיא, אברהם אבינו יודע את גודל השפעת הסביבה, הוא גדל שם ומכיר את הרעל והוירוסים שלהם!

לכן אברהם מבקש להביא את הכלה לארץ ישראל, כי בארם נהרים עבדו עבודה זרה ואם היא תגור שם היא תהיה קרובה להשקפה המקולקלת, וזה

הוצעה לטעום טעם של שבת אמיתית?

ישיבת אור דוד מזמינה אתכם להצטרף לשבת מלאה רוחניות עם הרה"ג דניאל זר שליט"א ובחורי הישיבה

קריאת תהילים

חדרים מפוארים

אוכל כיז המלך

תפילות מדוממות

להזמין מקום לשבת הקרובה ניתן למלא את הטופס באתר הישיבה או להתקשר למשרדי הישיבה

03-5701212